

פרשת במדבר התשע"ד

איתא במדרש רבה פרשת במדבר "וידבר ה' אל משה במדבר סיני זה שאמר הכתוב (ירמיה ב) הדור אתם ראו דבר ה' המדבר הייתי לישראל אם ארץ מאפליה וגו'... ולא העמדתי להם שלשה פדגוגין (פרנסים), משה אהרן ומרים? שבזכות משה, הייתם אוכלים את המן, מה שלא ראו אבות הקדושים. שנאמר ויאכילך את המן אשר לא ידעת ולא ידעון אבותיך. ובזכות אהרן, הקפתי אתכם בענני כבוד. שנאמר פרש ענן למסך. וכמה ענני כבוד היו מקיפין את ישראל במדבר? ר' הושעיה אמר שבעה, ארבעה לארבע רוחות השמים ואחד מלמעלן ואחד מלמטן ואחד שהיה מהלך לפניהם רחוק שלשה ימים, והיה מכה לפניהם את הנחשים ואת העקרבים ואת השרפים ואת הסלעים, ואם היה מקום נמוך, היה מגביהו. ואם היה מקום גבוה, היה משפילו. ועושה אותם מישור, שנאמר כל גיא ינשא וכל הר וגבעה ישפלו. והבאר, בזכות מרים, שאמרה שירה על המים שנאמר ותען להם מרים שירו לה' ובמי באר אז ישיר ישראל את השירה הזאת"

ויובן בס"ד, כי שלשת הרועים, כל אחד המשיך שפע גדול כפי בחינתו. כי אהרון, המשיך את עניין הכבוד. ומרים, המשיכה את עניין הבאר. ומשה רבנו, המשיך את עניין המן. וכל אחד היה כפי בחינתו. כי הנה מרים, עניינה היה ההמשכיות וההפריה של עם ישראל. והוא מה שאומר, שכאשר עמרם רצה לגרש את יוכבד אשתו, באה אליו מרים, ואמרה לו, כי גזרתו קשה משל פרעה. כי פרעה, גזר על הזכרים, והוא עמרם, בייאוש שלו, גרם לגרש את אשתו, ובכך כל עם ישראל רואים ומתייאשים גם הם, ומגרשים את נשותיהן ובוזה הוא גרוע מפרעה, כי פרעה, גזר רק על הזכרים. והוא בייאושו גזר על הזכרים והנקבות. והוא שמע לה, וכנס את אשתו. וכמו כן היא ואמה (נקראו שפרה ופועה), היו אחראיות על הלידות של נשות ישראל. ולכן, היא

זאת שהמשיכה, את עניין הבאר. כי המים, הם המסמלים את השפע והפריה והרבייה.

ואהרון, המשיך את בחינת העננים. כי העננים, הם בחינת השלום, המיישרים את הדרך ומגינים על עם ישראל. וזהו בחינת השלום. כי השלום, הוא ההופך את העקוב למישור, ואת הנמוך מגביהו וגבוה משפילו. כי כן היא דרך האיש האוחז בשלום. כי על כל פשעים תכסה אהבה. והעננים, הם אלו המגינים מפני חום השמש. והם אלו המורידים המטר בדבר ה'. ובמדבר, היה ענינם של יישור הדרך והורדת המזיקים, שהם הנחשים והעקרבים. וזוהי בחינת השלום ולימוד הזכות על עם ישראל. והוא הוא מה שהיה עושה אהרון. רודף שלום ואוהב שלום. וכך היה בכוחו זה, הורג את הנחשים והעקרבים. והנחשים והעקרבים, הם המקטרגים והמטים כלפי חובה. בחינת נחש הקדמוני. וכמו שהנחש והעקרב, עוקצים עקיצה קטנה, וכך גורמים להתפשטות הרע בכל הגוף. כך הוא מי שרואה את הרע בשני, הרי הוא רק מדבר על דבר אחד רע, וכך גורם לשני להרגיש רע עם כולו. כדרך הנחש והעקרב. ואהרון היפך העניין היה. כי היה מלמד זכות. ובלמוד הזכות, גרם לראות את הטוב ולא את הרע.

ומשה, המשיך את בחינת המן. ובחינת המן, היא המזון המשפיע ומקרב את ישראל לאביהם שבשמים. כי בחינת המן, היא בחינת מן הוא (כשעם ישראל ראו את המן בפעם הראשונה אמרו "מן הוא" כי לא ידעו מה הוא ולכן נקרא "מן"), דהיינו, חוסר הידיעה המביא להשתוקקות ולצימאון לידיעה. והוא, כי משה רבינו עליו השלום, היה העניו מכל האדם. ובחינת ענווה, זו היא ההכרה והידיעה שממנו אין כלום, והכל בחסד ה' הוא. כי מי שמרגיש שיודע, הרי לא יוכל לקבל באמת. וכמשל, מי שרוצה למלא כוס מים, והכוס מלאה כבר, הרי לא יוכל להמשיך את המים, וכל המים נשפכים לחוץ. מה שאין כן, אם הוא מרגיש חסר. וההרגשה של החוסר, היא זו שנותנת לו להטות אוזן, לשמוע ולהקשיב. ואם הוא מרגיש חכם, מה כבר יכולים ללמד אותו? ועל כן, הוא דווקא בענווה שלו, המשיך את המן. דהיינו את בחינת

ההרגשה, של החוסר ידיעה, בחינת השואל. כי אינו יודע, על מנת להבין ולדעת. וגם אחרי שידע, הרי הוא מבין כי לא מבינתו שלו, כי אם בחסד ה' עליו. וזהו המן, שהיה נבלע באברים. וזוהי התורה, שהיא באה בחינת המן. כי לא נתנה תורה, אלא לאוכלי המן. דהיינו מי שהוא מפנים את התורה באבריו ע"י הענווה וההבנה כי לא בשלו הוא. יזכנו ה' לשלשת בחינות אלו לאהבה אותו ולעבדו בכל בחינות אלו ולדבקה בו בדחילו ורחימו אכי"ר

שבת שלום

יוסף בן דוד